

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Крагујевцу
I-1 У 1969/19
Дана 07.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Биљане Стојановић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским саветником Предрагом Батављевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа пуномоћник Живан Јеремић, адвокат из Крагујевца, Краља Петра Првог 14/3, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број 438-01-00513/2017-39 од 25.12.2018.године, у предмету понављања пореског поступка, у нејавној седници већа одржаној дана 07.07.2021.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Београд број 438-01-00513/2017-39 од 25.12.2018.године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, да тужиоцу А.А. из ..., ..., плати трошкове спора у износу од 31.370,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, ставом I диспозитива, поништава се решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Вождовац број в 4382-144/09 од 19.05.2017.године, ставом II диспозитива, одбацује се, као недопуштен, предлог тужиоца за понављање поступка по решењу Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Вождовац број 438.2-144/09-02 од 18.04.2012.године, а ставом III диспозитива, одбија се, као неоснован, предлог за понављање поступка по решењу 4132-58/2012-20 од 10.09.2012.године.

У тужби, поднетој овом суду дана 09.02.2019.године, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због неправилне примене закона

и других прописа, повреде правила поступка и непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и неправилног закључка у погледу чињеничног стања. Наводи да је решењем првостепеног органа од 18.04.2012.године, тужиоцу утврђен порез на капитални добитак у износу од 960.844,50 динара, који је према образложењу решења, садржан у пореској основици, утврђеној сходно чл. 74. став 4. Закона о порезу на доходак грађана, за изграђене и продате станове у ул. ... бр. ... у Истиче да претпостављена пореска основица није са успехом оспорена у спроведеном пореском поступку, иако се у току поступка позивао на чињеницу да је новчана средства од изградње, односно продаје непокретности, уложио у изградњу породично стамбене зграде, и доставио све писане исправе којима је располагао, због чега сматра да испуњава услов за пореско ослобођење из члана 79. Закона о порезу на доходак грађана. Указује на чињеницу да је грађевинска дозвола за породично стамбену кућу у ул. ... бр. ... издата 27.11.2003.године, а да је решење о одобрењу за употребу објекта издато након завршетка радова, 08.09.2004. године, из чега јасно произлази да је након извршене продаје припадајућих непокретности, тужилац вршио улагања у изградњу породичне куће у Пиносави, површине 154,90 м². Даље, наводи да је уз предлог за понављање поступка, доставио исправе које су постојале у време трајања пореског поступка, али којима није располагао, и то копију ортофото плана из 2003.године за кп.бр. ..., која јасно указује да је тада извршено обележавање терена, затим скицу одржавања премера од 16.08.2004.године, као и копију плана парцеле од 25.08.2004.године са уцртаним објектом, из чега јасно произлази да је породична стамбена зграда у Пиносави изграђена током 2004.године. Сматра да је погрешан закључак туженог органа да је коначни управни акт другостепено решење од 10.09.2012.године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против првостепеног решења од 18.04.2012.године, јер је његовим доношењем првостепено решење од 18.04.2012.године постало коначно, с обзиром да се више није могло побијати редовним правним средствима. Стога је одлуку по предлогу требало да донесе првостепени орган, а не другостепени. Поред тога, тужени орган без ваљаних разлога не прихвата исправе поднете уз предлог за понављање поступка, иако је тужилац на посредан начин доказао, да је изградња стамбеног објекта вршена у периоду и у складу са роком, прописаним одредбом чл. 79. став 2. Закона о порезу на доходак грађана, па самим тим и улагања новчаних средстава, остварених продајом непокретности. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Тражио је трошкове спора, и то за састав тужбе 30.000,00 динара, као и таксе за тужбу и одлуку по одмерању суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац дана 08.05.2017.године поднео предлог за понављање поступка првостепеном органу, Министарству финансија Републике Србије, Пореској управи, Филијали Вождовац, окончаног решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Вождовац број 438.2-144/09-02 од 18.04.2012.године. Поступајући по поднетом предлогу, првостепени орган је нашао да су чињенице и докази који су наведени и достављени као разлог за понављање поступка такви да не могу довести до друкчијег решења, па је на основу члана 246. став 3. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења. Решавајући по жалби против првостепеног решења од 19.05.2017.године, тужени орган је нашао да тужилац основано указује на повреде правила поступка, јер је према доказима из списка предмета, неспорно да првостепени орган није могао одлучивати о основаности захтева, а да претходно није ценио благовременост и допуштеност предлога, као и надлежност за одлучивање, због чега је ожалбено решење поништио ставом I диспозитива оспореног решења, применом члана 152. став 5. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Тужени орган је закључио да је у овој управној ствари коначно решење другостепеног органа број 4132-58/2012-20 од 10.09.2012.године, а да је тужилац поднео предлог за понављање поступка окончаног решењем првостепеног органа број 438.2-144/09-02 од 18.04.2012.године, па је налазећи да је предлог тужиоца за понављање поступка по решењу првостепеног органа недопуштен, одлучио као у ставу II диспозитива оспореног решења. Даље је тужени орган одлучио да цени поднети предлог, као предлог за понављање поступка окончаног решењем туженог број 4132-58/2012-20 од 10.09.2012.године и исти узео у разматрање, ценећи да сходно члану 242. став 3. Закона о општем управном поступку, није протекао рок од пет година од дана достављања коначног решења. Након оцене изнетих чињеница и доказа приложених уз предлог за понављање поступка, тужени орган је нашао да исти не представљају доказе који би сами, или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима могли довести до друкчијег решења, да су били изнесени или употребљени у ранијем поступку, па је применом члана 246. став 3. Закона о општем управном поступку, предлог тужиоца за понављање поступка одбио, као у ставу III диспозитива оспореног решења.

По оцени Управног суда, саставни делови оспореног решења су у супротности са стањем у списима предмета и из њих не произлазе, па је доношењем оспореног решења тужени орган учинио повреду члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10). Ово стога што је поднетим предлогом тужиоца од 08.05.2017.године, јасно и недвосмислено тражено понављање поступка окончаног решењем првостепеног органа број 438.2-144/09-02 од 18.04.2012.године, а у складу са чланом 245. став 2. Закона о општем управном поступку, о предлогу за понављање поступка одлучује орган који је донео коначно решење, односно орган чијим је решењем окончан поступак, онај који је мериторно (о самој ствари) коначно одлучивао у управном поступку. Како је у конкретном случају против решења од 18.04.2012. године поднета жалба, која је одбијена решењем другостепеног органа од 10.09.2012.године, то је доношењем овог решења наступила коначност првостепеног решења од 18.04.2012. године, а по ком решењу се предлогом тражи понављање поступка. Такође, тужени

орган није навео ни правни пропис на основу којег је одбацио предлог тужиоца за понављање поступка, као недопуштен, имајући у виду да уколико странка предлог за понављање поступка поднесе првостепеном органу, а тражи понављање поступка окончаног другостепеним решењем, орган је дужан да предлог са списима достави надлежном другостепеном органу, у смислу члана 245. став 3. Закона о општем управном поступку. Такође, тужени ставом III диспозитива, одбија као неоснован, предлог за понављање поступка по решењу 4132-58/2012-20 од 10.09.2012.године, иако се такав предлог не налази у списима предмета, нити је орган позвао тужиоца да уреди поднети предлог за понављање поступка, због чега стање у списима не упућује на одлуку туженог у ставу III диспозитива оспореног решења. Тужени правилно закључује да првостепени орган након пријема предлога за понављање поступка, није испитао испуњеност три основна формалнопроцесна услова, који претходе мериторном разматрању, а то су благовременост предлога за понављање поступка, изјављеност предлога од стране овлашћеног лица, и да ли је околност, односно разлог из члана 239. Закона о општем управном поступку на коме се заснива предлог, учињен вероватним.

У поновном поступку, тужени орган је дужан да отклони повреде правила поступка на коју му је указано пресудом и донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изложеног, Управни суд је, налазећи да је закон повређен на штету тужиоца, на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, и чл. 153. став 1. и чл. 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), па је тужиоцу признао трошкове спора у укупном износу од 31.370,00 динара, и то за састав тужбе износ од 30.000,00 динара, према тарифном броју 43. став 1. тачка 1. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12...37/21), судску таксу на тужбу у износу од 390,00 динара и таксу на одлуку у износу од 980,00 динара, по ТТ, и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 07.07.2021.године, I-1 У 1969/19

Записничар

Предраг Батавељић, с.р.

Председник већа- судија

Олга Петровић, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

МП